

Sygn. akt V CSK 220/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa P. H., S. C. i A. C.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [x] "W." Spółce
Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów P. H. i S. C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża skarżących kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie P. H. i S. C. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnemu z dnia 29 grudnia 2015 r. naruszenie art. 446 § 3 i 4 k.c. oraz art. 233 § 1, art. 328 § 2, art. 387 § 2¹ i art. 391 § 1 k.p.c. – w różnych układach i powiązaniach - a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili:

1) występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, dotyczących:

a) interpretacji art. 446 § 4 k.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. pod kątem dopuszczalności zmiany przez sąd odwoławczy wysokości zadośćuczynienia zasądanego przez sąd pierwszej instancji,

b) możliwości uznania przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej za punkt odniesienia przy ustalaniu poziomu stopy życiowej społeczeństwa,

c) możliwości uwzględnienia w sprawach o zadośćuczynienie zasądzone na podstawie art. 446 § 4 k.c. orzeczeń zapadłych w podobnych sprawach;

2) potrzebą wykładni wywołującego rozbieżności w orzecznictwie przepisu art. 446 § 4 k.c.;

3) oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej wskutek rażącego naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 446 § 3 i 4 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żadna z wskazanych przez skarżących przesłanek, mających uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie jest spełniona.

Ad. 1. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestie podniesione przez skarżących nie są takimi zagadnieniami.

Niewymierny w pełni charakter okoliczności uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia sprawia, że sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia ma zarówno co do zasądzenia zadośćuczynienia jak i jego rozmiaru pewną swobodę. Dotyczy to nie tylko sądu pierwszej instancji, ale i będącego również sądem orzekającym merytorycznie, sądu drugiej instancji (co do charakteru postępowania apelacyjnego por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., V CSK 581/15). Nie ulega przy tym wątpliwości, że w pewnym stopniu przy zasądzaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę - także na podstawie art. 446 § 4 k.c. - mogą być uwzględniane orzeczenia zapadłe w innych podobnych sprawach, jak też powinien być brany pod uwagę, kształtowany przez wysokość zarobków, poziom stopy życiowej społeczeństwa (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, 17 kwietnia 2015 r., III CSK 174/14 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2005 r., SK 49/03).

Ad. 2. Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., musi być przy tym doniosła z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, tj. mieć wpływ na wynik sprawy.

Do wykładni art. 446 § 4 k.c. w kontekście art. 446 § 3 k.c. Sąd Najwyższy już się niedawno odnosił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CSK 174/14) i nie ma potrzeby ponownego jej podejmowania na użytek niniejszej sprawy.

Ad. 3. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii

orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia art. 446 § 3 i 4 k.c.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powodów P. H. i S. C. do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 102 k.p.c.